

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **O. B.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2025, č. j. OAM-485/BA-BA07-VL15-PZ-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 11. 8. 2025, č. j. OAM-485/BA-BA07-VL15-PZ-2025, **se zrušuje.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 77 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 23. 9. 2025.
2. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, když zejména nepřihlédl k individuální situaci žalobce. Žalobce dále namítl, že délka zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu.
3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

4. Žalobce požádal dne 27. 4. 2025 o mezinárodní ochranu. Dne 29. 4. 2025 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 14. 8. 2025.
5. Napadeným rozhodnutím ze dne 11. 8. 2025 žalovaný prodloužil dobu zajištění do 23. 9. 2025; toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12. 8. 2025.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
7. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
8. Soud se předně zabýval otázkou nutnosti prodloužení doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
9. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu trvání zajištění žalobce do 27. 9. 2025. Rozhodnutí v této části odůvodnil pouze tím, že se dle jeho názoru na důvodech zajištění uvedených v prvním rozhodnutí o zajištění nic nezměnilo a z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování žalobce.
11. Takové odůvodnění doby trvání zajištění je však absolutně nedostatečné. Krajský soud se především musí pozastavit nad úvahou žalovaného, že „z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho

propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany“.

12. Žalovaný především nijak nespecifikoval, co je myšleno *postupem žalobce* a především, není zřejmé, v čem by byla ohrožena *realizace rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu*. Jestliže by totiž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobce, již z povahy věci nepřipadá jakákoli *realizace* tohoto rozhodnutí v úvahu.
 13. Žalovaný dále nijak nespecifikoval důvody, na něž odkazoval a pro něž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce dne 29. 4. 2025. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je samostatným rozhodnutím, na které je třeba co do odůvodnění klást shodné nároky jako na rozhodnutí o samotném zajištění, a to ve všech jeho částech.
 14. Krajský soud v této věci odkazuje na závěry vyslovené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2025, č. j. 4 Azs 8/2025-20, přijaté ve skutkově téměř totožné věci. V tomto usnesení NSS uzavřel, že: „[10] Nejvyšší správní soud považuje závěr o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí také za správný, neboť stěžovatel ve svém rozhodnutí jen konstatoval, že se na důvodech zajištění žalobce nic nezměnilo a je nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména jeho následné vycestování z České republiky. Stěžovatel tedy nedostal požadavku na individualizaci rozhodnutí a nevyklíčil v něm konkrétní skutečnosti ospravedlňující prodloužení doby zajištění, jak učinil v kasační stížnosti, k čemuž však při přezkumu napadeného rozsudku nelze přiblížit. Této své povinnosti se přitom nemohl zbavit odkazem na jiný správní akt obsažený ve spisovém materiálu, neboť měl náležitě objasnit, jaké skutečnosti z něho vyplývající nasvědčují nutnosti prodloužení doby zajištění žalobce. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016–48, v němž ve vztahu k rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu konstatoval, že „[v]ždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“.
- [11] Rovněž lze souhlasit s úvahou krajského soudu, že není zřejmé, jak by propuštění žalobce ze zajištění ohrozilo realizaci rozhodnutí správního orgánu o jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany. Nucené vycestování žalobce by totiž nebylo důsledkem tohoto řízení, nýbrž řízení o správním vyhoštění, v jehož průběhu žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, a proto byl zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Takovou úvahu však rozhodnutí stěžovatele postrádá.“.*
15. Napadené rozhodnutí v nynější věci neobstojí pro svou nedostatečnost a je na místě jej zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost.
 16. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená

ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“ Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věci a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.

17. V této souvislosti je nutno důrazně upozornit na § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu, podle něhož musí být zajištění podle zákon o azylu „*bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno, rozhodne-li soud o zrušení rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby trvání zajištění (...)*“.
18. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše předestřený právní názor pro nadbytečnost již nevypočítával další žalobní námitky.

Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil.
20. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když soud závázal žalovaného nahradit žalobce částku 77 Kč na poštovním v souvislosti s podáním žaloby. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 10. září 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce